Lyla Sage

Nebezpečná hranice

KOVBOJSKÁ ROMANCE

Lyla Sage

Nebezpečná hranice

Knihy Lyly Sage v nakladatelství
MYSTERY PRESS

RANČ REBEL BLUE
Láska v sedle
Jaro s kovbojem
Nebezpečná hranice

Připravujeme
Návrat domů

Lyla Sage

Nebezpečná hranice

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS
2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency. All Rights Reserved.

Copyright © Lyla Sage, 2024
Translation © Hana Láryšová, 2026
Cover Illustration © Katarina Kratochvílová, 2026
Book Design © Veronika Kopečková, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-243-4 (pdf)

Všem, kteří došli do třetí kapitoly Lásky v sedle
a od začátku chtěli, aby Gus a Teddy byli spolu.
Mám ohromnou radost, že se s vámi konečně
můžu podělit o jejich příběh.
Děkuju, že jste počkali.

A pro mého tátu,
nejhrdějšího muže na světě.

1.
TEDDY

Nic člověk necítí po ránu raději než smrad vyčpělých cigaret a rozlitého piva. Vcházet večer do *Ďáblovy boty* byla jedna věc, a upřímně to byla jedna z mých oblíbených věcí. Ale během dne to byl útok na všechny smysly. Téměř jsem cítila, jak mi na semišové bundě (krémové, vintage, s třásněmi, naprosto rozkošné, a přesto frajerské) ulpívá duch špatných rozhodnutí.

Takže proč jsem v neděli v sedm ráno vcházela do nejomšelejšího retro baru ve Wyomingu? Protože mě o to požádala moje nejlepší kámoška, pro kterou bych udělala cokoliv.

S Emmy Ryderovou jsme se přátelily od narození – téměř doslova. Táta začal pracovat na jejich rodinném ranči, když mi bylo jen několik měsíců a Emmy byla jen o pár měsíců starší než já. Moje nejstarší vzpomínka je na to, jak jsme skákaly přes užší část říčky protékající rančem Rebel Blue. Několikrát jsme skočily z jednoho břehu na druhý, pořád dokola, dokud Emmy neuklouzla a nespadla do vody. Doteď

slyším ten cákanec a zvuk hýbajících se říčních kamenů, který ho provázel. Okamžitě jí otekl kotník jako balon, a dokonce už v pěti nebo šesti letech jsem věděla, že by takhle kotník rozhodně vypadat neměl. Pomohla jsem jí z říčky ven a celou cestu domů ji podpírala.

A od té doby jsme tady jedna pro druhou vždycky byly.

Její snoubenec, Luke Brooks, *Ďáblovu botu* vlastnil. Před několika lety ji zdědil po svém otci a vlastně se mu jako majiteli doopravdy dařilo. Brooks si pro bar vysnil spoustu věcí. Jednou z největších byla instalace mechanického býka – ne, nedělám si srandu –, což byl důvod, proč jsem měla trávit neděli přehrabováním se v krabicích a utíráním třicetiletého prachu, špíny a bůhvíčeho ještě, abych pro něj udělala místo.

Ale nevadilo mi to. Navíc jsem mu to tak trochu dlužila vzhledem k tomu, že jsem ho včera v noci vykopla z jeho a Emmyiny postele, abychom si spolu my dvě mohly udělat přespávačku.

Emmy s Brooksem stáli u baru, nakláněli hlavy k sobě a povídali si. Odjela jsem z jejich domu dřív, abych nám donesla kávu a poskytla jim nějaký čas o samotě, který pravděpodobně využili k sexu ve sprše – nadržení pitomci.

Občas jsem měla sto chutí sehnat si lahev s rozprašovačem, abych je mohla postříkat – jako se to dělá se zlobivou kočkou nebo psem –, když si začnou na veřejnosti projevovat náklonnost až trochu moc.

Ale Emmy a Brooks byli pro sebe stvořeni a oba jsem je milovala. Hodně. Očividně jsem Emmy měla raději, ale Luke Brooks mi za těch posledních několik let přirostl k srdci. Bylo nádherné sledovat, jak je nejlepší kamarádka milovaná tak, jak si zaslouží.

„Nesu kafe," ohlásila jsem svoji přítomnost.

Emmy se ke mně otočila. „Díkybohu, jsi hrdinka.“ Měla na sobě tílko, které ode mě dostala k narozeninám, s nápisem *LUKEOVY POLŠTÁŘKY* přes prsa, a černé legíny.

Došlo mi, že na uklízení prvního patra *Ďáblovy boty* jsem trochu moc nóbl oblečená – džíny Wrangler, černé tílko a bunda. Ale oblečení a to, jak se cítím, když seskládám outfit, který se mi líbí, jsem měla moc ráda, a tenhle se mi doopravdy líbil. Oblečení bylo jako brnění, což se mi bude hodit, jestli se dneska ukáže i jistý Emmyin starší bratr.

Ne Wes. Wese jsem milovala.

Podala jsem jí kávu, kterou si ode mě vděčně vzala. Sevřela ji v prstech a lokla si. Ve světle se zaleskl prsten osázený diamanty. Zadívala se na papírový držák na nápoje v mých rukách. Měla jsem ještě dvě kávy – ledové latté s hnědým cukrem pro mě a černou kávu pro Brookse.

Emmy překvapeně pozvedla obočí. „Zajímavé,“ poznamenala. „Vzpomínám si, že jsem tě požádala, abys přinesla kafe i Gusovi.“

„Hm,“ odpověděla jsem a pokrčila rameny. „Asi jsem zapomněla.“ Gus byl Emmyin starší bratr a Brooksův nejlepší kámoš, a především můj úhlavní nepřítel.

Maloměsta jsou spředená z komplikovaných pavučin.

Nešlo o to, že bych Guse nesnášela… no… to vlastně škrtám. Tak trochu jsem ho nesnášela. Ani si nepamatuju, jak to začalo (to je lež, ale o to nejde). Hlavně mi vždycky připadalo, jako že on nemá rád mě, takže jsem ho taky neměla ráda, což vyústilo v to, že jsme k sobě byli navzájem rozkošně zlomyslní.

Byl to takový… bručoun. Chlapům, co vypadají tak dobře, by nemělo být dovoleno chovat se jako kreténi. Byla to falešná reklama.

A s věkem se to u něj ještě zhoršovalo.

Emmy si povzdechla. „Co kdyby ses dneska snažila být hodná?“ zeptala se.

„To se mi moc nelíbí,“ odpověděla jsem a Brooks se zpoza baru zasmál. Došla jsem k němu a podala mu jeho kávu. Zvedl ji, jako by nám připíjel.

„Díky, Ted,“ řekl. „Gus přijde později, takže máš čas připravit si slovní arzenál.“

„Vidíš?“ pravila jsem a ohlédla se na Emmy. „On to chápe.“

Emmy věnovala Brooksovi významný pohled, ale on na ni jen mrkl. Sledovala jsem, jak mírně pookřála. „Jen jsem si myslela, že by bylo hezké, kdyby k sobě naši svědkové nechovali nenávist,“ poznamenala. Při slově svědek mě mírně bodlo u srdce.

Samozřejmě že jsem byla nadšená, že jsem Emmyina svědkyně. Byla jsem nadšená z její svatby, života, všeho. Ale občas, když došlo na téma svatby, mě to rozesmutnilo. Ne neutěšitelně nebo podobně, ale cítila jsem, jak se ve mně střetává radost za nejlepší kámošku a smutek za mě. Jako by soupeřily o to, kdo komu zasadí tvrdší ránu a omráčí protivníka jako první.

Byla to připomínka, že jsme každá v jiné životní fázi, a děsila mě. Emmy mě vždycky potřebovala. Jedna pro druhou jsme byly na prvním místě. Teď měla Brookse a bála jsem se, že už mě nebude potřebovat jako dřív, že už mě nebude potřebovat tak, jako jsem já potřebovala ji.

„Tak by si možná Brooks měl vybrat milejšího svědka,“ pokrčila jsem rameny a zadívala se na něho. „Ona má dva bráchy, víš?“

On se jen usmál a odpověděl: „Všiml jsem si.“

Emmy si povzdechla a nechala to být. Snažila se to mezi námi s Gusem urovnat několikrát do měsíce. Nikdy to

nefungovalo, ale obdivovala jsem její výdrž. Moje nejlepší kámoška se nikdy nevzdávala. Přesměrovala moji pozornost k listu papíru na baru, kde s Brooksem vypsali seznam úkolů pro dnešní den. Cíl byl jasný – vyklidit všechno harampádí z prvního patra a přesunout všechno, co se dalo zachránit, do sklepa.

Brooks s Gusem si vezmou sklep, což bylo v pohodě, protože to místo bylo jak z hororu, a já rozhodně neměla dneska náladu na to, abych se nechala posednout démonem. Ledaže by to byl sexy démon, pak bych se nechala přesvědčit. Emmy a já budeme v prvním patře. Brooks měl v plánu udělat tam menší bar a nové posezení a zrušit posezení v přízemí, aby tím udělal prostor pro mechanického býka.

Jakmile jsme se vyzbrojily pytli s odpadky, rukavicemi a prostředky na uklízení, začaly jsme s Emmy stoupat po rozviklaných schodech do prvního patra *Ďáblovy boty*. V tu chvíli se otevřely zadní dveře a do baru loudavým krokem vešel Gus Ryder. Cítila jsem, jak se mi zvedá tlak.

Měl na sobě upnuté vybledlé modré tričko, šedé tepláky a kšiltovku Carhartt. Tmavě hnědé vlasy nosil poslední dobou delší. Vloni si začal pěstovat knír místo krátce zastřižených vousů, které si osvojil ve dvaceti. Kníru se pořád dařilo, a ačkoliv mu podle mě slušel, když jsem ho uviděla, vypadlo ze mě: „Čau, pornokníre, díky že ses k nám přidal."

„Jdi do háje, Theodoro," odpověděl mi, aniž by se byť jen podíval mým směrem. Zněl znuděně. A ze způsobu, jakým vyslovil moje jméno, jsem zaťala čelist.

„Neukradl jsi to tričko Riley ze skříně?" zeptala jsem se a ukázala na upnuté modré tričko. Riley byla Gusova šestiletá dcera a oděv úzce obepínající jeho hrudník a bicepsy vypadal dost velký na to, aby mohl být její.

„Víš," odpověděl a konečně na mě upřel svoje smaragdové oči, „je mi docela nepříjemné, jak na mě zíráš."

„No, *mně* je zase docela nepříjemné, jak jsou ti přes tričko vidět bradavky," opáčila jsem. „Brooksi," ohlédla jsem se na něho, „v těchhle podmínkách pracovat nemůžu."

Brooks pokrčil rameny a odpověděl: „To si vyřiď s šéfkou," kývl k Emmy, která nás s Gusem pozorovala. Nepobavilo ji to.

„Gusi, ty a tvoje bradavky jste ve sklepě. Ted, jdeme," podotkla. Následovala jsem ji po schodech, ale pak jsem se ke Gusovi otočila a zamávala mu.

Ukázal mi prostředníček.

Zadoufala jsem, že ho sežere démon.

O několik hodin později jsme s Emmy měly přes deset plných pytlů na odpadky a špína *Ďáblovy boty* mi vytvořila na kůži povlak. Silně jsem podcenila zpustlost prvního patra baru. Semišovou bundu jsem si musela sundat, odložit na židli a přikrýt plastovým pytlem, aby byla vůbec nějaká naděje, že zůstane čistá. Na druhou stranu jsem našla několik gramofonových desek, o kterých Emmy prohlásila, že si je můžu vzít domů. Napsala jsem tátovi a pověděla mu, že dneska večer si poslechneme Tanyu Tuckerovou a Willieho Nelsona.

Když jsem procházela krabice v rohu, našla jsem hromadu starých novin. Vytáhla jsem *Meadowlarkský zpravodaj* z roku 1965 a uviděla zprávu popisující *Ďáblovu botu* jako jeden z nejlepších wyomingských barů.

„Emmy," zavolala jsem. Vzhlédla z rohu, odkud zrovna vytahovala mokrý a špinavý kus látky. „Viděla jsi to?"

„Další noviny?"

„Jo," odpověděla jsem. „Je jich tady víc?"

Emmy přikývla.

„Ve sklepě jsme našli několik krabic. Luke si je chce nechat. Myslím, že několik z nich chce nechat zarámovat. S Adou taky určitě vymyslíte něco úžasného, co by se s nimi dalo provést.“ Ada byla Wesova holka. Byla to neuvěřitelně kreativní designérka. Taky jsem ráda malovala a tvořila, takže jsme spolu vycházely.

„Nemají chybu,“ podotkla jsem a procházela další noviny. Byly tam příběhy o *Ďáblově botě* a fotky v průběhu historie. *Noviny Jackson Hole* ji označily za nejunikátnější bar ve Wyomingu.

„Odneseš tu krabici do sklepa? Na konci chodby je malý kumbál, kam jsme dali ostatní.“

„Víš, jak na mě ten sklep působí,“ zakňourala jsem.

Emmy se rozesmála. „Hádám, že tohle bude tvoje šance prožít ten románek s démonem, o kterém jsi mi vyprávěla včera v noci.“

Odfrkla jsem si. Nemohla jsem uvěřit, že proti mně používá moje doporučení na knížku.

„Fajn,“ zamumlala jsem. „Ale jestli mě tam dole zavraždí, nebo unesou do nějaké zlé dimenze, budeš se cítit fakt strašně, že jsi mě k tomu donutila.“ Vklouzla jsem do bundy – nechtěla jsem ji pouštět z dohledu. Navíc jsem musela vypadat hezky pro případ, že by se objevil démon.

Emmy si položila ruku na srdce. „Slibuju, že ti uspořádám ten nejlepší pohřeb, jaký Meadowlark ve Wyomingu kdy viděl.“

„Nezapomínej, že si přeju být zpopelněná a rozprášená při ohňostroji,“ odvětila jsem.

„Zatímco Kiss budou vyhrávat ‚I Was Made for Loving You‘,“ dopověděla s mávnutím ruky. „Já vím, já vím.“ Takhle jsem se rozhodla, když jsme s Emmy byly v šesté třídě. Chci to mít oslnivé, jasný?

Zvedla jsem bednu a vydala se po dvojích schodech. Ve sklepě panovala tma.

Tohle bylo poprvé, co jsem došla až dolů, a bylo to vážně děsivé. Kde byli Brooks s Gusem?

Ve sklepě to nebylo cigaretami a zvětralým pivem tolik cítit. Prostě to tam smrdělo jen hnilobou. Taky tam byla o dost větší zima – pravděpodobně vinou paranormální aktivity číhající v koutech a skulinách. Pod nohama mi vrzala podlahová prkna. A právě když jsem se trochu uklidnila, vylekala mě hlasitá rána a já si pospíšila ke kumbálu na konci chodby.

Musela jsem se z tohohle divného sklepa hned dostat. Sexy démoni mohli klidně táhnout k čertu. Když jsem se ke kumbálu dostala, bundou jsem se zahákla o kliku a zabouchla za sebou, takže jsem zůstala v úplné tmě. Pustila jsem krabici novin a uslyšela frustrované zabručení.

V kumbálu byl ještě někdo jiný.

Otočila jsem se zpátky ke dveřím, pokusila se vysvobodit bundu a otevřít dveře. Bundu jsem sice vymotala, ale v místě, kde se zachytila do dveří, jsem ucítila trhlinu. Dveře se na druhou stranu ani nehnuly.

„Do hajzlu, Theodoro?“ ozval se těsně za mnou hluboký a naštvaný hlas.

A tak jsem se zavřela do kumbálu s Gusem Ryderem.

Přesně tak, do hajzlu.

2.
GUS

Slyšel jsem ty její pitomé boty, zatímco scházela po schodech. Zavrtěl jsem hlavou, protože mě podrážděl, že jsem ji podle toho dokázal poznat. Nikdo jiný nedupal, jako by mu to tady patřilo – dokonce ani Brooks, a tomu to tady patřilo.

Vklouzl jsem do nejbližšího kumbálu, abych se jí vyhnul. Takže si představte moje překvapení, když vtrhla do stejné místnosti s grácií zatraceného tornáda, hodila mi krabici na nohu a zároveň za sebou zabouchla dveře, takže jsme zůstali v úplné tmě.

Super. Perfektní, do hajzlu.

Stála moc blízko u mě – až příliš blízko. Teddy byla vždycky poblíž – což mě nebetyčně vytáčelo –, ale pravděpodobně to tak taky vždycky bude. „Otevři dveře, Teddy."

Slyšel jsem, jak lomcuje klikou a naráží tělem do dveří. „Snažím se," odpověděla. „Ani se nehnou."

Proboha. Na tohle jsem neměl čas. „Ustup," pokusil jsem se ji odsunout z cesty. Ale jakmile jsem se jí dotkl, dostal jsem

ránu jak od elektrického ohradníku – což nebyl úplně příjemný pocit, pokud vás to zajímá.

Co mě na Teddy vždycky vytáčelo nejvíc? Už dávno jsem to věděl, jen jsem si to nechtěl připustit.

Nemysli na to.

Přesto jsem na to myslel ještě o sedm let později. Ten zasraný háček byl v tom, že jsem neměl Teddy rád. Vůbec.

Teddy Andersenová znamenala potíže. A byla hlasitá.

„Jestli se s nimi nedaří hnout mně, nepodaří se to ani tobě," odsekla a pak zamumlala, „leda by měly slabost pro pitomce." To jsem slyšel.

Ustoupila a já se postavil ke dveřím a nahmatal kliku. Zalomcoval jsem s ní, ale byla zaseknutá.

Sakra.

„Říkala jsem ti to." Teddyin hlas se neozval úplně za mnou, ale taky ne úplně vedle mě, ale ať byla kdekoliv, stála zatraceně blízko.

„Co jsi s nimi udělala?" chtěl jsem vědět.

Téměř jsem slyšel, jak protočila oči. „Děláš si ze mě srandu? Ty dveře jsou starší než ty," podotkla. „Takže v podstatě starobylé." Jo, tu narážku jsem pochytil. „A ty viníš mě?"

„To ty jsi je zavřela." Už mě vážně začínala štvát. V přítomnosti Teddy jsem měl zápalnou šňůru rozhodně kratší.

„Ale ne schválně. Zachytila jsem se o ně bundou, ve které je teď díra velikosti tvého ega." Bože, jak ta mě štvala. „Tohle je vintage semišová bunda," stěžovala si.

„Jsme na neurčito zabouchnutí v kumbálu ve sklepě baru a tebe zajímá tvoje pitomá bunda?"

„Není to pitomá bunda. A nejsme tady na neurčito. Prostě zavolej Emmy nebo Brooksovi."

To byl skvělý nápad, ale to jsem jí nehodlal říkat.

Sáhl jsem do kapsy, ale mobil jsem tam nenahmatal, a zaklel jsem pod nosem. Nechal jsem ho v dodávce na předním sedadle.

„Máš telefon, že?“ I když jsem ji neviděl, věděl jsem, že pravděpodobně překřížila paže na hrudi, přimhouřila oči a naklonila hlavu, což znamenalo, že ten její pitomý hustý culík se jí kýval taky.

Dokonce i ve tmě jsem musel bojovat s touhou ten měděný cop najít a zatáhnout za něho.

„Ne,“ utrhl jsem se na ni. „Nemám telefon. Zavolej jim ty.“

„Inu, Gussy,“ protáhla to jméno tím svým přeslazeně protivným tónem, „já taky nemám telefon. Je nahoře.“

Zatraceně.

Promnul jsem si obličej a podrážděně zabručel. Na seznamu všech míst, kde jsem toužil být, ani zdaleka nefiguroval kumbál sdílený s Teddy. Ale věděl jsem, že by si to se mnou spousta lidí ráda vyměnila.

Ačkoliv jsem to přiznával jen nerad, Teddy byla kost. Když jsme spolu vyrůstali, nikdy jsem si toho nevšiml. Teddy byla o osm let mladší než já a já rozhodně nebyl nějaký zatracený úchylák. Ale když Emmy a Teddy dokončily vysokou, Teddy na sobě měla takové tmavě zelené šaty, které jí prostě… to je jedno. Šlo o to, že jsem věděl, že Teddy je hezká. Dokonce krásná. Ale krásná jako lev nebo los nebo kterékoliv jiné velké a nebezpečné zvíře. Krásně se na ni dívalo, ale člověk se nechtěl příliš přibližovat, protože by mu mohla roztrhnout hrdlo, nebo si ho nabodnout na ohromné parohy.

Takže jo. Teddy byla krásná.

Ale já netoužil nechat se zaživa sežrat.

Začal jsem bušit na dveře a volat Emmy a Brookse.

Teddy si povzdechla. „Emmy se mě vydá hledat, jakmile si uvědomí, že jsem pryč dýl než několik minut. Klídek.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Protože znám Emmy. V tomhle sklepě jak z hororu mě nenechá.“ Pravděpodobně měla pravdu, ale bylo mi to jedno. Ignoroval jsem ji a dál bušil na dveře. „Proboha, Auguste, dej si pauzu.“

„Neříkej mi, co mám dělat,“ prskl jsem. Už jen pouhá její existence se mi dostávala pod kůži jako nic jiného. Proč nemohla mít Emmy kamarádku, která nebyla ztělesněním mé podrážděnosti? Milou, normální kámošku, ze které by se mi nechtělo mlátit hlavou do zdi? Nebo kámošku, která nebyla vždycky poblíž, když Emmy provedla něco, co neměla.

„Neříkej mi, co mám dělat,“ napodobila mě a já zavrčel. „Bojíš se tmy, Gussy?“

„Ne, ale jestli si dobře vzpomínám, ty ano,“ vrátil jsem jí to. Znal jsem Teddy doslova celý její život. Její táta začal pracovat pro toho mého, když jí byly stěží tři měsíce. Vzpomínám si na den, kdy Hank Andersen přijel na ranč Rebel Blue ve svém zlatém Chevroletu El Camino s Teddy v závěsu. Bylo mi sedm nebo osm a tenkrát mě Teddy rozhodně tolik nerozčilovala – pravděpodobně proto, že ještě vůbec nemluvila.

Teddy mě pleskla po paži. „To teda nebojím!“

Proč musela pořád na někoho sahat?

„Tak proč pobíháš po sklepě jako splašený kůň?“

„Protože jsem se očividně vyhýbala tobě.“

„To se ti moc nepovedlo, co?“ zeptal jsem se. Stála tak blízko. Když mluvila, cítil jsem její dech. Připomnělo mi to, jak jsem ho cítil na krku. *Krucinál, vzpamatuj se, Rydere.*

„Povedlo by se mi to, kdybys nebyl takový úchylák schovávající se v kumbálu. Co jsi tady vůbec dělal?“

Nemohl jsem jí říct, že jsem se schovával před ní. To by se jí náramně líbilo.

„Můžeš přestat mluvit?“ odpověděl jsem. „Bolí mě z tebe hlava.“ Bolela mě hlava, ale projednou to nebylo kvůli Teddy. Tento týden jsem se moc nevyspal a začínalo mě to dohánět.

Poznal jsem, že mě chce něčím zpražit, ale právě v tu chvíli někde jinde ve sklepě cosi hlasitě zavrzalo. Teddy zalapala po dechu. Chytila mě za ruku a přiskočila blíž. „Co to bylo?“

Zas na mě sahala. *Proboha.*

„A kdo teď potřebuje klídek?“ zeptal jsem se a vytrhl jí ruku. Nelíbilo se mi, jak jsem se cítil, když mě držela. „Je to stará budova. Odevšad se tady ozývají různé zvuky.“ Teddy mlčela, očividně jsem ji moc nepřesvědčil. „Každopádně, měl jsem dojem, že se tmy nebojíš.“

„Nebojím,“ odvětila. Musela se narovnat, protože se hrudníkem otřela o můj. *Do hajzlu.* „Bojím se toho, co ve tmě číhá. V tom je rozdíl.“

„Co podle tebe ‚číhá‘,“ použil jsem vzdušné uvozovky, i když je nemohla vidět, „ve sklepě *Ďáblovy boty*?“

„Démoni,“ odpověděla Teddy. „A nemyslím si, že ti sexy.“

O čem to sakra mluvila?

„Jsi šílená,“ podotkl jsem. Pohnul jsem rukou, abych si pročísl vlasy, ale místo toho jsem zavadil o Teddyin pas. Cítil jsem, jak ztuhla a okamžitě mi ruku odstrčila.

„A ty jsi pitomec,“ počastovala mě, ale ne se svojí obvyklou autoritou. Její hlas zněl téměř… zadýchaně?

Museli jsme se odtud sakra dostat. Začal jsem znovu dorážet na ty dveře. Tentokrát se ke mně Teddy přidala. Asi myslela na to stejné co já.

Po minutě jsem uslyšel Brooksův hlas hned za dveřmi – zatraceně díkybohu. „Gusi? Proč jsi v kumbálu?“

Povzdechl jsem si. „Protože Theodora nadělá paseku, kamkoli vleze.“

Teddy mě praštila do paže. Ještě jednou by na mě sáhla a svázal bych jí ruce za zády.

Ne, počkat, takhle ne. Krucinál.

„Teddy je tam s tebou?“ zeptal se Brooks.

„Ano,“ zakřičela. „A zoufale tady touží nebýt.“

Brooks mlčel.

„Pusť nás ven. Ty pitomé dveře se zasekly,“ houkl jsem.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ odpověděl Brooks. Uslyšel jsem v jeho hlase úsměv. *Ten hajzlík.* „Mohlo by mi to u Emmy vysloužit nějaké body, kdybych vás tam nechal, abyste si pár věcí vyříkali.“

„Ani. To. Nezkoušej.“ Teddyin hlas byl plný jedu.

„Jestli se navzájem pozabíjíme, tak ti to žádné body u Emmy nepřinese,“ zpravil jsem ho. „A přísahám bohu, Brooksi, že tě budu chodit strašit.“

„Já taky,“ přidala se Teddy.

„Je to poprvé, co jste se vy dva na něčem shodli?“ zeptal se Brooks. Teď zněl ještě pobaveněji. Já se ani za mák nebavil. Ještě jednou jsme se s Teddy na něčem shodli, ale ta dohoda znamenala, že budeme sakra držet pusu. „Zdá se, že ten kumbál odvádí svoji práci.“ Zalomcoval klikou a během pár vteřin se dveře otevřely a těsný prostor zaplavilo světlo. „Raději toho necháme, dokud máme náskok.“

Teddy a já jsme vyklopýtali z kumbálu. Byla v něm taková tma, že tlumené osvětlení v chodbě mě přimělo přivřít oči.

Zatímco jsem si zvykal na světlo, uslyšel jsem Teddy říkat: „Díkybohu.“ Otočil jsem se na ni. Dýchala poněkud zrychleně a byla uzardělá.

Podle toho, jak vypadala, se zdálo, že jsme tam uvnitř dělali mnohem víc věcí, než že jsme si jen vyměňovali názory.

Zatnul jsem zuby.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Brooks a ukázal ke kumbálu.

„Hurikán Theodora,“ podotkl jsem a protočil oči. „Co jiného?“ Teddy si přehodila zrzavý cop přes rameno a samolibě se usmála, jako bych jí právě složil kompliment. „Víš, že být srovnávaná s hurikánem není žádná lichotka?“ zeptal jsem se jí.

„Vážně?“ opáčila sarkasticky. „Já nevím. Je mocný, neúprosný, divoký…,“ vypočítávala přídavná jména na prstech.

„Destruktivní, ničivý…,“ pokračoval jsem.

„Ničivě nádherný?“ dokončila za mě. Protočil jsem oči tak daleko do hlavy, až jsem si myslel, že už se snad nikdy nevrátí zpátky.

Otevřel jsem pusu, ale pak jsem ji zavřel. Nedokázal jsem vymyslet, čím bych ji odpálkoval, což bylo to nejhorší, co se mi při souboji s Teddy mohlo stát.

„To nic, Gussy,“ šeptla. „Nikomu nepovím, že si myslíš, že jsem hezká. To s touhle drbnou by sis měl dělat starosti,“ kývla hlavou k Brooksovi, který vypadal, že se to chystá popřít, ale potom se ze schodiště ozval Emmyin hlas.

„Ted?“ zavolala. „Jsi v pohodě?“

„Jo!“ křikla Teddy. Znovu se ke mně otočila. Myslel jsem si, že mi uštědří poslední zásah, ale nakonec jen prošla kolem mě. Cestou mi ukázala prstem na hrudník: „Co je to?“

Sklonil jsem pohled a ona mě cvrnkla do nosu.

Zatraceně. Pokaždé jsem jí na to skočil, sakra.

Sklepem se cestou po schodech vzhůru rozlehl její smích, který mě tak rozčiluje.

3.
TEDDY

„Ty zasraný kreténe!“ zakřičela jsem na svůj vintage šicí stroj značky Brother Coronado, který byl až do této chvíle mojí pýchou a radostí. Snažila jsem se spravit obří (sedmiapůlcentimetrovou) trhlinu, kterou mi způsobila klika kumbálu v *Ďáblově botě* na oblíbené bundě, ale mátově zelený šicí stroj měl jiné plány.

„Myslela jsem, že jsi měla utíkat *od* démonů,“ pravila Emmy se smíchem, když jsem jí vyprávěla, co se stalo ve sklepě. „Ne jim vběhnout přímo do náruče.“

„Dobře, tak zaprvé, *nikomu* jsem do náruče nevběhla.“ Ačkoliv jsem musela nerada uznat, že to byla moc hezká náruč. „A cítím potřebu to *velice* zdůraznit, jelikož jsi zasnoubená s největší drbnou z Meadowlarku. A zadruhé, konečně tedy přiznáváš, že tvůj bratr Gus je vyslanec z pekla?“

„Z pekla obecně? Ne,“ usmála se mírně. „Ale z tvého osobního pekla? Možná.“

Nedokázala jsem se rozhodnout, co je horší: fakt, že jsem uvázla v kumbálu s Gusem, nebo fakt, že mi blbnul šicí stroj.

Pokaždé když jsem šlápla na pedál, nit se na sebe na vnitřní straně látky vrstvila, zamotávala se a vytvářela cosi podobného ptačímu hnízdu. Udělala jsem všechno – navlékla ji znovu, zkusila jinou, zkontrolovala, že jsem cívku vložila správně, znovu nastavila napětí –, ale bezúspěšně.

Položila jsem hlavu na stůl. S trochu větší vervou, takže zaduněla o dřevo. Mohla bych se tu trhlinu pokusit sešít ručně, ale vintage semiš byl na mě příliš tlustý, takže by to nevypadalo hezky tak jako nenápadné stehy, které jsem mohla udělat strojem.

Myšlenka na to, že bych tu bundu nespravila, mi vehnala slzy do očí. *Je to jen bunda, Teddy.*

Ale nebyla.

Byla to moje bunda. Měla jsem ji od šestnácti. Vytáhla jsem Emmy z postele před úsvitem – nebyla ranní ptáče – a zajely jsme do Cody, což bylo ve srovnání s Meadowlarkem velkoměsto. Bylo to na konci léta, takže všichni sezónní dělníci odložili svoje věci v secondhandech a zbyla tam spousta dobrých věcí. Procházely jsme koš za košem. Já se setkala se spoustou prapodivných skvrn a Emmy si málem vjela do vlasů se starou paní kvůli vestě Wrangler s nášivkou *Marlboro Man*.

Ale pak jsem našla tuhle bundu. Vyčistila jsem ji. Postarala jsem se o ni. Dala jsem si pozor, aby nesmrděla divně a staře.

Dala jsem jí nový život.

Milovala jsem ji. Byla nadčasová, unikátní a… moje. A teď jsem nevěděla, jestli ji ještě budu moct nosit, aniž bych ji poškodila ještě víc.

Kéž bych z toho mohla vinit Guse, ale to já utíkala před démony ve sklepě.

V očích mě zaštípaly slzy. Já vím, že to zní absurdně dramaticky, že jsem brečela kvůli bundě, ale nebrečela jsem

jenom kvůli ní. Plakala jsem kvůli tomu, co pro mě znamenala, a vzpomínkám s ní spojeným. Byla to jedna z mnoha chvil, kdy jsme byly s Emmy naprosto na stejné vlně. Parťačky. A popravdě, nějakou dobu už to takové nebylo.

Když se Emmy nastěhovala zpátky domů, byla jsem tak nadšená, nicméně jsem si toho pocitu moc neužila, protože se téměř vzápětí dali dohromady s Brooksem.

Emmy byla moje nejlepší kámoška, takže jsem z toho měla ohromnou radost, ale bylo zvláštní vidět, jak se naše přátelství za ty dva roky, co je zpátky z Denveru, změnilo – jen pro mě, pro ni asi ne. Pořád se s tím srovnávám, že už to nejsme jen my dvě proti celému světu.

Emmy ke mně už moc nechodila – já chodila k ní. Spoustu času jsme trávily v jejím domě – občas jen my, jindy tam byl i Brooks, což mi obecně nevadilo. Ale už jsme spolu nepodnikaly věci tak jako dřív. Dělala jsem si svoje, a když jsem chtěla strávit čas s Emmy, upřednostnila jsem to, kde byla ona, místo toho, kde jsem chtěla být já – jako třeba secondhand v Cody.

Srovnat se s tím bylo těžší, než jsem si myslela. Kvůli ní jsem měla radost, ale kvůli sobě jsem byla smutná.

Bylo divné cítit to zároveň.

Byla jsem plná protikladů a stálo to za houby.

Ale měla jsem pocit, jako by ta bunda byla jen dalším dílkem mého života, o který přicházím. Dalším dílkem *mě*, o který přicházím.

Nedávno jedna holka, se kterou pracuju v butiku, oznámila, že je těhotná, a mně jako první blesklo hlavou, že na to, aby byla těhotná – především záměrně –, není dost stará.

Vzápětí mě napadlo, abych se jí zeptala, kdo je otcem.

A pak jsem si uvědomila, že už nám táhne na třicet a ona je téměř pět let vdaná.

Prostě mi připadalo, že se všichni posunují kupředu… beze mě. Dokonce i Luke Brooks – bývalý vyhlášený sukničkář – se usadil, proboha. A já tady v osmadvaceti pracovala ve stejném butiku, v němž dělám od dvaadvaceti, ve stejném maloměstě, ve kterém jsem vyrostla, a žádná změna na dohled.

Když jsme dospívali, byla jsem vždycky přede všemi napřed. Šla jsem vlastní cestou a nebojácně se ubírala kupředu. Řídila jsem vlastní život.

Ve čtvrté třídě jsem se rozhodla, že mě štve, že máme pizzu v jídelně jen každý druhý pátek, takže jsem zorganizovala protest – téměř celý nižší stupeň zůstal venku i po zazvonění, teda až na Kennyho Wyatta, toho zasraného zbabělce, dokud ředitel nesouhlasil, že si moji námitku vyslechne. Stálo mě to petici, kterou jsem nosila vzadu v šanonu na matiku, a službu na úklid jídelny, ale následující rok jsme měli pizzu *každý* pátek.

Když jsem se na druhém stupni rozhodla, že se mi líbí oblečení, dala jsem do toho všechno. Naučila jsem se šít. Abych si našetřila peníze na materiál, venčila jsem lidem psy nebo hlídala děti. Chtěla jsem se naučit řemeslu. To se mi povedlo a byla jsem v tom dobrá.

To za mnou si všechny ostatní holky chodily pro radu – co nosit (všichni milovali můj styl), jestli se mají rozejít s klukem (téměř pokaždé ano), jak vymluvit šerifovi, aby nevolal rodičům, protože je načapal na mejdanu (plač a plač hodně). Tak jsem se starala o lidi kolem sebe a ujala se vedení.

Jak jsme dospívaly, Emmy vždycky chtěla z Meadowlarku odjet. Měla pocit, že se tady dusí, jako by jí naše maloměsto sedělo na plicích. A já? Já měla pocit, že je to jediné místo, kde se můžu pořádně nadechnout. Odjela jsem na vysokou, potom jsem trochu procestovala na vlastní pěst Evropu, ale vždycky jsem se chtěla vrátit domů. Prostě… jsem to tady milovala.

Tohle místo pro nás vybral táta a to pro mě něco znamenalo. A v Meadowlarku jsem zářila. Lidi mě milovali a já jejich lásku zbožňovala. Byla jen jedna Teddy Andersenová. Tady jsem byla v čele hry.

Takže jak to, že jsem tolik zaostávala?

Vždycky jsem tady byla šťastná, ale v posledních měsících jsem začala uvažovat, jestli jsem to tu zároveň nezačala i nesnášet. Jako by se Meadowlark staral o všechny kromě mě. Všichni, které jsem měla ráda, jako by se pouštěli do velkých věcí – ženili se a vdávali, opravovali domy, měli děti, zamilovávali se. Bylo hloupé se tak cítit – jako by se místo, kde jsem žila, o mě nestaralo navzdory tomu, že jsem ho tak hluboce milovala –, ale přesto jsem to v sobě nedokázala potlačit.

A pak jsem si začala v životě všímat jistých menších částí těchhle velkých pocitů. Jednoho dne jsem v Emmyině domě uviděla, že si nechala zarámovat spoustu fotek a téměř na všech byla s Brooksem – na túře, dovolené, Rebel Blue. A uvědomila jsem si, že na fotkách, které mám zarámované u sebe, jsme byly my dvě s Emmy.

A rozesmutnilo mě to.

Život mi začal připadat hořkosladký a já dostávala všechno to hořké, zatímco všichni ostatní měli tu sladkou část.

Říkala jsem si, abych neplakala. Neměla jsem to ráda. Nerada jsem se na svět dívala skrze slzami zalité a napuchlé oči.

Na pláči nebylo nic špatného. Utěšováním ostatních jsem strávila spoustu času, opakovala jsem jim, že plakat je normální, ale z nějakého důvodu jsem sobě stejnou ohleduplnost odpírala.

Až na jisté chvíle. Jako třeba právě teď.

Nikdo tady nebyl. Jen já, moje bunda a deska Boba Segera. Takže jsem si dovolila plakat s hlavou na šicím stroji, zatímco jsem svírala lem svojí semišové bundy. Nevěděla jsem, jak

dlouho to trvalo, ale jakmile jsem na chodbě uslyšela tátu, honem jsem zvedla hlavu, zhluboka se nadechla a doufala, že malý úsměv, o který jsem se snažila, nevyjde jako grimasa.

Dnes používal svoji hůl. To znamenalo, že se cítí natolik dobře, aby mohl chodit, což mě trochu rozveselilo. Opíral se o ni oběma rukama, takže jsem viděla jeho tetování na kloubech. Na jedné ruce stálo na čtyřech prstech THEO a na druhé DORA.

Zbožňovala jsem všechna tátova tetování, ale tahle byla moje nejoblíbenější.

Hank Andersen byl drsňák v každém slova smyslu. Dlouhé vlasy, dřív černé jako uhel, které ale teď byly prošedivělé, nosil v culíku. Dnes na sobě měl tričko Thin Lizzy, vybledlé modré džíny a světle modré ponožky s jezevčíky.

„Jsi v pohodě, medvídku Teddy?“ zeptal se, když se opřel o rám dveří, aby ulevil pravé noze, která mu dělala největší problémy. Pravděpodobně kvůli času strávenému za bicími. „Bob Seger už deset minut nehraje.“ Kývl k mému gramofonu, v němž se pořád otáčela deska *Night Moves* a reproduktory se neslo jen praskání.

Nevšimla jsem si, že deska už dohrála, což vypovídalo o mnohém, protože končí písničkou „Mary Lou“, která patřila k mým nejoblíbenějším.

„Jo,“ odpověděla jsem. Honem jsem vstala a přešla ke gramofonu, zvedla jsem raménko a zastavila talíř. „Jen jsem měla těžký den.“

„Zdá se mi, že těch jsi poslední dobou měla několik,“ odpověděl táta. Jen jsem pokrčila rameny. „Na stupnici od jedné do deseti?“ Tak jsme popisovali naše špatné dny, bolest, nemoc a všechno mezi tím.

Na okamžik jsem se zamyslela. „Šestka.“ Tátovi se v ledově modrých očích mihlo znepokojení.

„Ale když jsem teď viděla tvoje ponožky, mám pocit, že se blížíme pětce."

Sklonil pohled k ponožkám s jezevčíky a zazubil se. „A co kdybych ti řekl, že na VH1 dávají dneska večer *Stovku nejlepších hitů osmdesátek?*"

Sice jsem mírně popotáhla, ale úsměv jsem mu opětovala. „Už je to na čtyřce."

„Chceš zavolat Emmy? Jestli se nestaví? Můžeme si objednat večeři." Přikývla jsem. Táta vešel dál do mého pokoje a zastavil se krok a půl ode mě. Položil mi svoji starou a mozolnatou ruku na obličej a palcem mi otřel slzy v koutku oka. „Mrzí mě, že jsi měla špatný den."

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne nadlouho," odpověděla jsem a Hank se na to usmál. „Ale večeři udělám."

Táta zavrtěl hlavou. „To je v pohodě. Přijde Aggie. Musela bys vařit pro spoustu lidí." Aggie byla máma kámoše Dustyho a velice talentovaná truhlářka. S tátou se za poslední roky hodně spřátelili a teď se se mnou Aggie dělila o péči o tátu, aniž by se o to vůbec snažila. Zastavila se v pátek večer nebo mu přinesla jídlo, když jsem byla v práci.

Zbožňovala jsem ji, byla skvělá, vtipná a milá. Ale taky to trochu otáčelo nožem v mojí ráně, že i můj táta, kterému bylo přes šedesát, měl romantické vyhlídky, něco nového v životě, co ho pohánělo vpřed. Samozřejmě že jsem za to byla vděčná, ale nemohla jsem si pomoct a občas mě to… zabolelo. Zdálo se, že ani táta už mě tolik nepotřebuje.

A já jsem se ráda cítila potřebná.

„Dobře," pravila jsem. „To zní dobře."

„Objednám jídlo." Otočil se a vydal se chodbou ke kuchyni.

Jakmile byl pryč, zavolala jsem Emmy. Zvedla to na první zazvonění.

„Mám rozbitý šicí stroj a nedokážu spravit roztržený lem bundy," vyhrkla jsem, sotva to zvedla. Ona mě možná nepotřebovala tolik jako dřív, ale já pořád potřebovala ji. „A na VH1 dávají dneska večer *Stovku nejlepších hitů osmdesátek*. Přijdeš?"

„Kéž bych mohla," pověděla mi a já zvadla. „Na večeři k nám přijde Lukova máma."

Otevřela jsem pusu, abych jen tak prohodila, že je to v pohodě a snad se jim ta večeře vydaří a že zbožňuju, když dělám tátovi a Aggie křena, ale nic ze mě nevyšlo.

„Potom ti zavolám, jo?" pravila Emmy po chvilce ticha.

„Jasně," dostala jsem ze sebe. „Mám tě ráda."

„Já tebe taky," odvětila Emmy a zavěsila.

Teddy, neplač. Bude to dobrý.

4.
GUS

„Všechno je v pořádku, Cam," řekl jsem s veškerým nadšením, které se mi podařilo nashromáždit. „Vážně. Nedělej si starosti."

„Jsi si jistý?" zeptala se na druhé straně linky. Matku svého dítěte jsem znal dobře a v jejím hlase zaznělo znepokojení.

„Rozhodně," pravil jsem. Všechno bylo v naprostém pořádku. Rozhodně jsem omylem nesrazil veškeré svoje a Rileyino oblečení, protože jsem ho vypral v moc horké vodě, neservíroval už třetí den za sebou k večeři cereálie ani se mi nezašmodrchal kartáč do Rileyiných kudrnatých vlasů.

Nic z toho se nestalo.

„Zníš…," Cam se na okamžik odmlčela, „vystresovaně." To můj současný stav dost podcenila.

Cam byla na léto v Jackson Hole, kde pracovala jako stážistka v jedné právnické firmě a dělala intenzivní přípravný kurz na advokátní zkoušky. Měl jsem z ní radost. Vloni si prošla těžkým obdobím poté, co na první pokus neuspěla. Mně ani nikomu jinému z rodiny to neřekla a během těch několika

měsíců se nám všem vzdálila. Neodpovídala mi na zprávy ani nezvedala telefony, pokud se to netýkalo Riley, což by bylo v pohodě, jenomže naše společná péče byla postavená na pevných základech našeho přátelství, takže mi to dělalo starosti.

Přítelkyně mého bratra, Ada, to z ní po několika měsících dostala. Prý měla pocit, že zklamala, i když to se od skutečnosti nemohlo lišit víc. Cam chtěla být právničkou od chvíle, co ji znám, a byl jsem rád, že se rozhodla zkusit ty zkoušky znovu. Její snoubenec Greg je investiční bankéř a jeho zákazníci jsou velká zvířata, takže po možnosti odjet do Jackson Hole jen skočil, aby mohl být na několik měsíců svým zazobaným klientům blíž.

Z toho, co vím, Meadowlarku zrovna moc nefandil.

Cam jsem podpořil v tom, aby se chopila příležitosti, takže to znamenalo, že jsem měl naši šestiletou dceru jen pro sebe. Během těch šesti let jsme s Cam dohodu o opatrovnictví zdokonalili a povedlo se mi ji skloubit se všemi mými povinnostmi na Rebel Blue. Navíc nám pomáhala moje rodina a s Cam jsme se na sebe mohli vždycky navzájem spolehnout, když to ten druhý potřeboval.

Byl jsem svobodný táta, ale nikdy jsem nemusel být na všechno úplně sám.

Až doteď.

Cam odjela předminulou středu, takže od jejího odjezdu uplynul týden a půl. Teď byl pátek a měla pravdu. Byl jsem vystresovaný.

V létě bývalo na Rebel Blue vždycky rušno, ale letos jsme k tomu taky poprvé měli plně funkční ranč pro hosty. Takže nejen že jsem měl takřka padesát zaměstnanců, o kterých jsem musel mít přehled, ale během několika týdnů mi po ranči budou pobíhat i měšťáci.

A měšťáci byli naprostí pitomci.

„Gusi?“ ozval se v telefonu znovu Camin hlas a vytrhl mě z myšlenek. „Jsi tam?“

„Jo, promiň. Je mi dobře. Všichni jsme v pohodě.“ Svoje dítě jsem miloval. Jen jsem si musel zvyknout na nový režim.

„Jsi si jistý?“

„Ano, a Riley se má skvěle. Teď má jezdeckou lekci s Emmy.“ Moje mladší sestřička byla dceřiným oblíbencem. Mým taky.

„Nezapomeň, že má dneska odpoledne fotbal.“

„Já vím,“ odvětil jsem. „Po lekci zůstane s Emmy, takže ji připraví a odveze. Já ji vyzvednu, až tady pro dnešek skončím.“

„Dobře… řekneš mi, kdybys mě potřeboval?“

„Ano.“ *Ne.*

„Dobře. Dám ti vědět, jestli budu moct zavolat před spaním.“ Doufal jsem, že bude moct. Riley se začínalo po mámě stýskat.

„To zní dobře. Tak zatím.“

O několik hodin později jsem byl hluboko v kopcích Rebel Blue a kontroloval nádrže, do nichž jsme zachytávali dešťovou vodu. Jakmile byly plné, odvezli jsme je na pastvinu pro dobytek. Neplánoval jsem, že dneska dojedu tak daleko, ale několik prvních nádrží jsem zkontroloval v docela dobrém čase, proto jsem pokračoval. Méně práce na zítra.

Co je jediná věc, kterou musí člověk vědět o rančerech? Jsme příšerně posedlí vodou – především v létě. Na západě je sucho, a ačkoliv je velká část Rebel Blue zavlažovaná, stejně pořád spoléháme na dešťovou vodu pro dobytek. Díky ní roste tráva, na které se zvířata pasou, a doplňují se říčky a jezírka, ze kterých pijí. Vždycky hledáme způsoby, jak využívat naše zdroje efektivněji a udržitelněji. Je to pro nás důležité.

Obyčejně jsme je s Wesem kontrolovali společně, ale tento týden jsme nestíhali, proto jsme se museli rozdělit. A některé objížděl i Dusty, který byl něco mezi honákem a mým zástupcem. Vlastně jsem byl docela rád, že jsem dneska sám. Bylo to fajn. Ticho.

Žádná nádrž na mojí trase ještě nebyla plná. To mě nepřekvapilo, protože poslední dobou moc nepršelo, přesto mi nadělalo sakra starosti zjištění, že jsou všechny téměř prázdné.

Vrátil jsem se ke svému koni, Scoutovi, který čekal pár metrů od nádrže, a nasedl. Scout byl na přední půlce uhlově černý, ale na zadní části měl bílé skvrnky. Jako jednoho z mnoha ho zachránil táta. Jezdil jsem na něm zhruba pět let, ale podle mě mu bylo přes patnáct. Byl to zatraceně dobrý kůň. Sundal jsem si jednu rukavici z jelení kůže a několikrát ho pohladil po krku.

Když jsem vzhlédl k obloze, slunce stálo níž, než jsem čekal. Trvalo mi to déle než obvykle? V kapse vesty mi zavibroval mobil. Číslo na obrazovce jsem nepoznával, ale mělo wyomingskou předvolbu, proto jsem hovor přijal.

„Haló?“

„Zdravím, mluvím s Gusem Ryderem?“ zeptal se ženský hlas na druhém konci.

„Ano, madam.“

„Zdravím, pane Rydere. Tady Nicole, Rileyina fotbalová trenérka.“

Krucinál. *Do hajzlu*. Riley.

„Skončili jsme už před nějakou dobou a jen jsem chtěla vědět, jestli jste na cestě?“

Vyschlo mi v hrdle a srdce mi kleslo až do břicha.

Zapomněl jsem vyzvednout dceru z fotbalu.

„Sakra," vydechl jsem. „Omlouvám se. Ztratil jsem pojem o čase. Hned ji někdo vyzvedne." Já to nebudu. Byl jsem minimálně čtyřicet minut od stájí, a to jen v případě, že bychom se Scoutem celou cestu zpátky uháněli. Musel jsem zavolat Emmy, Brooksovi nebo tátovi.

„To nic," pravila Nicole. Na to, že oznamovala otci, že zapomněl na svoje dítě, zněla až příliš vřele. Pokusil jsem se vybavit si Nicolin obličej, ale nepodařilo se mi to. Věděl jsem, že má červené vlasy – odbarvené červené vlasy. Ne měděné jako Teddy. Počkat, proč sakra teď myslím na Teddy? „To se stává. Vím, že Camille odjela na léto z města." Obyčejně trénovala Rileyin fotbalový tým Cam. „Změna návyků dokáže být náročná."

Změna návyků neznamenala, že jsem mohl zapomenout dceru na tréninku. Do hajzlu. „Opravdu se omlouvám."

„Nic se nestalo. Počkám tady s ní, než ji někdo vyzvedne."

„Děkuju," rozloučil jsem se. Když jsem zavěsil, okamžitě jsem zavolal Emmy. Žila nejblíž k městu. Z Rebel Blue tam byl člověk za dvacet minut, od Emmy a Luka za patnáct. Zvedla to po několika zazvoněních.

„Copak?" pozdravila mě moje sestra.

„Můžeš vyzvednout Riley na fotbale?" vyhrkl jsem rozrušeně.

Emmy hned neodpověděla.

„Gusi," pravila s obavami, „fotbal jí skončil před půl hodinou."

„Já vím, já vím. Kontroloval jsem nádrže na dešťovku a ztratil jsem pojem o čase. Se Scoutem jsme až na východní straně ranče. Do města se dostanu tak za hodinu."

„S Lukem jsme si vyjeli. Jsme zhruba třicet minut za městem…" Hlas se jí vytratil.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Nebezpečná hranice**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.